Debora halálával elmaradtak ebben az évben [illegible] elemeltek őt Delhélben, azzal azten kára mellett magába nyitó ölelő fa alatt, s ünnepélyesen azt a helyet siralmak ünnepének. Maradt a ti Deborátok is, ide anyátok, aki azten iránt elnyelő élettel s mély örömmel, jó szívével nevelt fel titeket, s most örökre búrizva a drága lemult poraitól, a szívünk nevetek fiúdalmával kiszöktek nyugalma szivéhez, amely fölé a siralmak égbe nyitó ölelő fája ültetni s ti ő szeretetek emlékezésétek. Lelke, mely élednivalódásának egyedül s mely boldogság fényét terjesztette valóságban, bevonult az örökkévalóságba azten kiadóra, hogy dicsője fáradhatatlan szeretetének örök jutalmát, a ti szívhonokba pedig bevonult a szivalom, mely szomorodás nélkül fog kitartanodni a feledhetetlen hamvhoz, mely alatt a jó anyátok hamvai nyugszanak. Ma most elszidátok képzelni azt a szomorú lelki magzgyal, amelyben azten a kegyelme visszatérő nap, midőn 35 évvel ezelőtt elszegődött mellőle a halál fénye, a ti atyátokat, itt hagyva őt az örökszép sötét gondjaival s hat kiszivjte szerencsétlen fölnevelésének nagy terhével. Valóban nem közönséges a tiszteletel, mely azt most e kegyelő néma lakója iránt adózunk, a legnagyobb elismerés koszorúját helyezzük ravatalára annak a kiválóan derék asszonynak, aki bátran küzdötte végig a fény támogatása nélkül az élet nagy harcát s szeretetének adandó kincsével tudta gyermekeit a társadalom javára nevelni. Minő mély szenvedélyem s a kimondható szen iránt mily nitárd bizalom honolt az ő szivében, aki nem roskadt össze a rá nehezedő gondok súlya alatt, hanem valóban mint egykor a hősiszkű Debora, kitartó szivel vívta a harcot, míg csak biztos révbe nem vezette gyermekeit. Sőt akkor pihenhetett csak, szerencsésnek szeretve megérezhette volna az önfeláldozó anya szép napjait, de reá zúdult a testi fájdalmak öröme, mely nem engedett számára oly nagyszerű éveket, miként nemes élettel megérdemelte. De azért ne szégyenkezzünk szerencsétlen gyermekei; anyátokhoz a legnemesebb kivalósa volt e földön, hogy titeket fölnevelhessen, de a jutalomnak fényét az örökkévalóságban fogja rá szórni az szen. Ő hódni fog feletteitek mennyei magasságból, inná boriszop csokat atyátok lelkével egyesülten, ti pedig a hálás emlékezet virágoszlopát ültetve a drága hamvak fölé, nem megnyugszanak bizalmatok szen elé s imádkozzatok jó kiérdemelt örök nyugalmáért.

Upperten 1902. dec. 19.—

Goldstein Zsuzsanna.—

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/182